

Sygn. akt VI U 3310/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Ewa Milczarek

Protokolant – st. sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2020 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: T. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 23 sierpnia 2019 r., znak:(...)

w sprawie: T. M.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rekompensatę

oddala odwołanie.

Na oryginalnie właściwy podpis.

VIU 3310/19

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., działając na podstawie ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonemu T. M. prawo do emerytury od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Wysokość emerytury obliczona została w kwocie zaliczkowej. Jednocześnie organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury z rekompensatą z uwagi na nieudokumentowanie 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach i zawiesił świadczenie z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

Odwołanie od ww. decyzji złożył T. M. kwestionując w nim odmowę przyznania rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony zarzucił organowi rentowemu naruszenie art. 24 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych poprzez nieprzyznanie ubezpieczonemu prawa do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Wskazał, że przez ponad 15 lat pracował w szczególnych warunkach wykonując pracę wymienioną w dziale XIV pozycja 24 załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze a konkretnie nadzorując pracowników zatrudnionych jako kierowców ciągników i jako mechaników naprawiających maszyny rolnicze i ciągniki w kanałach oraz wykonujących opryski na polu, pracujących przy pracach polowych, zaprawianiu zboża, czyszczeniu zboża i przy ładowaniu akumulatorów. Pracę w takich warunkach wykonywał w

okresie zatrudnienia w (...) w P. Gospodarstwo (...) od 2.03.1982 r. do 24.11.1998 r. Na okoliczność wykonywania pracy w szczególnych warunkach ubezpieczony zgłosił dowód z zeznań świadków. Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do rekompensaty.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie wykazał, by legitymował się 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych bowiem jako kierownik zakładu oprócz czynności nadzorczych pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach wykonywał też czynności biurowo-administracyjne,

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony T. M., urodzony (...), w dniu (...) ukończył 65 rok życia. W dniu 4.07.2019 r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury wraz z rekompensatą z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Do wniosku ubezpieczony załączył m.in. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z 28.09.2007 r. wystawione przez (...) za okres pracy od 2.05.1980 r. do 24.11.1998 r. wskazujące, że ubezpieczony w okresie od 2.03.1982 r. do 24.11.1998 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w dziale XIV wykazu A poz.24 na stanowisku kierownika. Po rozpoznaniu powyższego wniosku, zaskarżoną decyzją organ rentowy przyznał ubezpieczonemu, od osiągnięcia wieku emerytalnego, emeryturę w wysokości zaliczkowej wskazanej w decyzji. Jednocześnie organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury z rekompensatą z uwagi na nieudokumentowanie 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony T. M. ukończył studia (...). Po studiach odbywał roczny staż w gospodarstwie rolnym (...). Zatrudnił się następnie w (...) w P. w 1980 r. jako starszy specjalista do spraw produkcji zwierzęcej. Od 2.03.1982 r. ubezpieczony został zatrudniony w (...) w P. już jako kierownik gospodarstwa. Gospodarstwo o powierzchni (...) ha składało się z działu produkcji roślinnej, działu produkcji zwierzęcej i działu mechanizacji (magazynów środków chemicznych, magazynów zbożowych oraz śrutowników).

Ubezpieczony otrzymał pisemne zakresy obowiązków z dnia 17.04.1984 r. oraz z 1.05.1993 r., w których szczegółowo określono jego obowiązki z zakresu kierownictwa zakładu rolnego w poszczególnych działach i sprawowania nadzoru nad podległymi pracownikami. Wśród podstawowych zadań ubezpieczonego wymieniono zarówno zadania dotyczące bieżącego nadzoru nad produkcją roślinną, zwierzęcą i działem mechanizacji ale także szereg zadań o charakterze administracyjnym lub czynności z zakresu prawa pracy podejmowane względem podległych pracowników (punkty 5,7,8,15,18,23,24 zakresu czynności z dnia 17.04.1984 r. i punkty 1a, 1b i 1c oraz punkt 2 zakresu czynności z dnia 1.06.1993 r.).

Praca ubezpieczonego na stanowisku kierownika gospodarstwa rolnego łączyła bowiem w sobie dwa elementy: jeden- związany z kierownictwem zakładu rolnego, i drugi- związany ze sprawowaniem nadzoru nad podległymi pracownikami.

W sferze kierowniczej do zadań ubezpieczonego należała organizacja pracy podwładnych, jak również czynności o charakterze administracyjnym.

W zakresie obowiązków na stanowisku kierownika ubezpieczony wykonywał czynności w postaci: prowadzenia codziennych odpraw na których rozdzielał pracę (trwających około pół godziny), prowadzenia dziennika gospodarczego i notowania w nim czasu pracy i czynności pracowników, podpisywania kart pracy pracowników. Ponadto ubezpieczony kontrolował czas pracy i jego przestrzeganie przez pracowników gospodarstwa, sporządzał plan urlopów, wnioskował w sprawach pracowniczych w związku np. ze spostrzeżeniem faktów nienależytego wykonywania obowiązków pracowniczych i konieczności zwolnienia pracownika. Obowiązki kierownika obejmowały także nadzór na stanem technicznym budynków, kontrolą ich eksploatacji oraz organizowaniem przeglądów technicznych. Nadto do obowiązków kierownika należało również podpisywanie dokumentów w tym list płac, dokumentów dotyczących zatrudniania pracowników, wnioskowanie o nagrody i premie dla pracowników.

Ubezpieczony brał też udział w naradach organizowanych raz na dwa miesiące dla kierowników gospodarstw rolnych związanych z prowadzoną eksportową produkcją byków.

Odnosząc się natomiast do drugiej sfery obowiązków pracowniczych ubezpieczonego tj. sprawowania nadzoru nad pracownikami, do zadań ubezpieczonego należało nadzorowanie prac wszystkich pracowników zatrudnionych w gospodarstwie rolnym, zarówno pracujących w warunkach szczególnych jak i takich którzy w takich warunkach nie pracowali. Ubezpieczony nadzorował więc pracowników obsługujących całą produkcję zwierzęcą, pracowników wykonujących prace polowe, kierowców ciągników wykonujących prace polowe, pracowników zajmujących się wytwarzaniem śrutu i mieszanek zbożowych, czyszczeniem zboża, pracowników warsztatowych, którzy naprawiali ciągniki i pracowali w kanałach, pracowników, którzy pracowali w akumulatorowni, prace przy opryskach chemicznych z uwzględnieniem stanu opryskiwaczy i ich ustawień. Ubezpieczony kontrolował także pracę pracowników umysłowych (księgowych), zootechnika i magazyniera.

Obowiązki administracyjne i te dotyczące wypełniania dokumentacji ubezpieczony wykonywał w pomieszczeniu w budynku, w którym znajdowały się mieszkania. Było to pomieszczenie biurowe i pracowały tam księgowe a ubezpieczony miał tam swoje biurko. Ubezpieczony miał nienormowany czas pracy i pracował też w soboty i niedziele. Pracę związaną z prowadzeniem różnej dokumentacji ubezpieczony wykonywał w godzinach rannych, przed rozpoczęciem pracy przez pracowników fizycznych. Ubezpieczony codziennie kontrolował stan magazynu zboża i śrutu i czynności te wykonywał w magazynie.

Gospodarstwo rolne, którego kierownikiem był ubezpieczony zajmowało się produkcją rolną i zwierzęcą. Faktycznie dysponowało także ciągnikami (około 25) i samochodami ciężarowymi (2). W przedsiębiorstwie były także warsztat mechaniczny, posiadający dwa kanały remontowe oraz pomieszczenie akumulatorowni w którym naprawiano akumulatory, uzupełniano kwas, badano poziom elektrolitów. Naprawy pojazdów odbywały się zarówno w warsztacie, w okresie wzmożonych prac polowych. W gospodarstwie rolnym było zatrudnionych w sumie około 100 pracowników, w tym 11 pracowników produkcji zwierzęcej (zajmujących się obsługą 150 krów, 100 cieląt, 300 owiec), 20 traktorzystów, 20 pracowników fizycznych, 10 pracowników magazynu i 15 mechaników, 2 kierowców samochodów ciężarowych. Prace mechaników nadzorował ubezpieczony w ten sposób, że konsultował sposób naprawy pojazdu i decydował o zakupie konkretnych części ale nie zajmował się naprawą konkretnego pojazdu. Ubezpieczony sprawdzał też stan techniczny samochodów ciężarowych oraz stan i ustawienia dyszy opryskiwaczy do środków chemicznych wykorzystywanych przy chemizacji upraw rolnych.

dowód: zeznania świadków S. Z., K. S. i H. M.- zapis A/V k. 47, zeznania ubezpieczonego -zapis A/V k. 4, 53-55, dokumenty w aktach osobowych ubezpieczonego-w szczególności zakresy czynności z dnia 17.04.1984 r. oraz z 1.05.1993 r., świadectwo pracy w szczególnych warunkach i decyzje w aktach rentowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego podlegało oddaleniu.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, których żadna ze stron nie kwestionowała oraz zeznań świadków i zeznań ubezpieczonego. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków oraz ubezpieczonego, bowiem były one zgodne, spontaniczne i spójnie opisywały pracę ubezpieczonego oraz uzupełniały się wzajemnie, tworząc obraz sytuacji, w której ubezpieczony w trakcie pracy w okresie od 2.05.1982 r. do 24.11. 1998r. wykonywał jako kierownik zakładu rolnego czynności kierownicze i nadzorcze w stosunku do wszystkich pracowników zatrudnionych w tym gospodarstwie zarówno pracujących w szczególnych warunkach jak i pracowników, którzy z oczywistych względów w takich warunkach nie pracowali (pracowników obsługujących produkcję zwierzęcą, pracowników polowych, pracowników magazynowych, pracowników umysłowych).

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1656 z późn. zm.) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej

15 lat, przy czym w myśl ust. 2 powyższego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z pozycją 24 działu XIV załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. pracą w szczególnych warunkach jest Kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Analiza dowodów zgromadzonych w sprawie pokazuje, że ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, tj. emerytury w niższym wieku emerytalnym, na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W tych okolicznościach w odniesieniu do ubezpieczonego nie zachodzi negatywna przesłanka prawa do rekompensaty, o której mowa w przytoczonym wyżej art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych.

Ubezpieczony wywodził swoje żądanie przyznania prawa do rekompensaty o której mowa w cyt.przepisach ustawy o emeryturach pomostowych z twierdzenia, że pracował ponad 15 lat w szczególnych warunkach określonych w dziale XIV poz.24 załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, bowiem pracował głównie w „terenach” nadzorując pracę pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach tj. mechaników pracujących w kanałach remontowych, traktorzystów, pracowników prowadzących prace chemizacyjne, prace przy wytwarzaniu śrutu i prace magazynu paszowego. Ubezpieczony twierdził, że prace administracyjne wykonywał w bardzo okrojonym zakresie w czasie około pół godziny dziennie przed i po pracy innych pracowników.

Ustalenia Sądu oparte na zebranych w sprawie dowodach pokazują jednak, zdaniem Sądu Okręgowego w sposób nie budzący wątpliwości, że ubezpieczony nie spełnia przesłanki nabycia prawa do rekompensaty z uwagi na niewykazanie, że przez co najmniej 15 lat wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Należy wskazać w tym miejscu, że praca w szczególnych warunkach to praca, o której mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) wyliczona enumeratywnie w wykazach zawartych w załączniku do przedmiotowego rozporządzenia, przy czym zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy w szczególnych są okresy, w których praca zaliczana do pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Z ustaleń Sądu wynika, że okres aktywności zawodowej ubezpieczonego, wyznaczony odwołaniem, obejmuje okres jego zatrudnienia w (...) w P. Gospodarstwo (...) od 2.03.1982r. do 24.11.1998 r. Należy podkreślić, że ubezpieczony przedstawił świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach ale sam fakt istnienia tego świadectwa nie pozwala na automatyczne zakwalifikowanie pracy wymienionej w tym świadectwie pracy jako pracy w szczególnych warunkach. Wydanie przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie rodzi żadnych skutków materialnoprawnych. Zaświadczenie to jest jedynie dokumentem prywatnym (art. 245 k.p.c.), wydawanym dla celów dowodowych (przede wszystkim dla celów wykazania przed organem rentowym, że pracownik nabył uprawnienia związane z pracą w szczególnych warunkach), a okoliczności w tym dokumencie potwierdzone przez pracodawcę podlegają weryfikacji zarówno w postępowaniu sądowym, jak i w postępowaniu przed organem rentowym. (por.wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 sierpnia 2019 r. III AUa 340/19). Sąd Okręgowy w pełni podziela powyższy pogląd, podkreślając, że tylko analiza konkretnych okoliczności faktycznych związanych z wykonywaniem obowiązków pracowniczych może pozwolić na ocenę, czy praca danego pracownika była faktycznie pracą w szczególnych warunkach.

W tych okolicznościach ustalenia Sądu co do rodzaju wykonywanej przez ubezpieczonego pracy w spornym okresie oparte na zeznaniach zawnioskowanych przez ubezpieczonego świadków, zeznaniach samego ubezpieczonego oraz zachowanych dowodach z dokumentów w aktach osobowych a w szczególności zakresach czynności ubezpieczonego zdecydowały o ocenie zasadności żądania ubezpieczonego.

Dowody te, zdaniem Sądu Okręgowego, nie dają podstaw do ustalenia, że ubezpieczony przez co najmniej 15 lat stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach. W odwołaniu i w toku postępowania ubezpieczony ponosił, że w okresie zatrudnienia wykonywał prace wymienione w dziale XIV poz.24 załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nadzorując pracę pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach tj. mechaników pracujących w kanałach remontowych, akumulatorowni, traktorzystów, pracowników prowadzących prace chemizacyjne upraw rolnych, prace przy wytwarzaniu śruty i prace w magazynie pasz.

Zeznania świadków zawnioskowanych przez ubezpieczonego i ubezpieczonego oraz dowody z dokumentów dają podstawy do ustalenia, że ubezpieczony faktycznie wykonywał prace w szczególnych warunkach w pewnym zakresie obowiązującego go czasu pracy na zajmowanym stanowisku kierownika ale nie była to praca stała i w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu cytowanych przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 września 2009r. w sprawie o sygn. akt II UK 31/09 (lex numer 559949) jeśli czynności ogólnie pojętej kontroli oraz dozoru inżynieryjno-technicznego wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze kontrolą lub dozorem inżynieryjno-technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji. Czym innym jest jednak wykonywanie czynności administracyjno-biurowych ściśle związanych ze sprawowaniem dozoru inżynieryjno-technicznego, a czym innym wykonywanie w ramach zakresu obowiązków również innych czynności, niemających związku z wykonywaniem bezpośredniego dozoru nad procesem produkcji. Wykonywanie takich czynności w ramach zakresu obowiązków na danym stanowisku pracy uniemożliwia sprawowanie dozoru stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a w konsekwencji wyłącza zaliczenie takiego okresu zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach. Inaczej mówiąc czym innym jest stale sprawowanie dozoru polegającego na bezpośrednim strzeżeniu prawidłowego toku produkcji i bezpieczeństwa zatrudnionych przy niej pracowników i innych osób, a czym innym wykonywanie zwierzchniego nadzoru kierowniczego nad prawidłową organizacją pracy i funkcjonowaniem całego oddziału. Powyższe stanowisko zostało powtórzone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie o sygn. akt I UK 164/11 (lex numer 1135989). Sąd Okręgowy w pełni podziela niniejsze poglądy Sądu Najwyższego.

W niniejszej sprawie należało ocenić, czy praca odwołującego w spornym okresie podlega uwzględnieniu do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach jako praca określona w wykazie A, dziale XIV, poz. 24 załącznika do ww. rozporządzenia - kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjnotechniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. W celu dokonania powyższej oceny należało stwierdzić, czy powyższe czynności były wykonywane, stosownie do wymogu wynikającego z § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. czy dozór sprawowany był w odniesieniu do pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach, jak również czy poza czynnościami nadzorczymi w ramach obowiązków pracowniczych nie były wykonywane inne czynności, niemające związku z wykonywaniem bezpośredniego dozoru. Z zeznań świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie oraz zeznań samego ubezpieczonego wynikało, że w spornym okresie ubezpieczony nadzorował produkcję rolną i zwierzęcą prowadzoną w zakładzie rolnym i wszystkich zatrudnionych w nim na różnych stanowiskach pracowników. Były wśród nich zarówno osoby pracujące w szczególnych warunkach, tj. traktorzyści, mechanicy i pracownicy wytwarzający śrutę, pracownicy wykonujący prace magazynowe materiałów sypkich, pylistych, jak również inne osoby, niewykonyjące pracy w takich warunkach w myśl przepisów ww. rozporządzenia. Wnioskodawca nadzorował więc pracę ogółu pracowników zatrudnionych przy produkcji rolnej i zwierzęcej tj. osób wykonujących prace w polu, przy sianie, opryskach, zasiewach, orkach, pieleniu buraków, prace w oborze,

owczarni tj. wykonujących prace udojowe, oporządzanie, ścielenie, karminie zwierząt, prace w magazynie oraz pionie księgowości. Do tego poza sprawowaniem dozoru-inżynieryjno-technicznego ubezpieczony wykonywał szereg czynności związanych z kierowaniem zakładem pracy, tj. wnioskował o udzielenie kar pracownikom za popełnione przewinienia, sporządzał plany urlopowe, wyrażał zgodę na urlopy, decydował o indywidualnych premiach, zwoływał narady, wraz z kierownikiem przedsiębiorstwa opracowywał plany działalności, plany eksportowe, zajmował się nadzorem na stanem technicznym budynków i ich przeglądami technicznymi, codziennie rano organizował odprawę produkcyjną i rozdzielał zadania poszczególnym pracownikom. Ubezpieczony w trakcie szczegółowych zeznań dokładnie opisał czynności nadzorcze jakie wykonywał w stosunku do wszystkich zatrudnionych w gospodarstwie rolnym pracowników. Wynikało z nich niezbicie, że praca ubezpieczonego w spornym okresie nie polegała jedynie na nadzorze pracy na stanowiskach pracy osób zatrudnionych w szczególnych warunkach i zeznania powyższe znajdują potwierdzenie w zeznaniach osób, które pracowały razem z ubezpieczonym. Ubezpieczony wskazywał w odwołaniu i w toku postępowania, że przeważającą część czasu pracy spędzał przy stanowiskach pracy osób pracujących w szczególnych warunkach. Sąd Okręgowy nie podzielił jednak tego poglądu ubezpieczonego. Nie ulega wątpliwości w niniejszej sprawie, że wykonywanie prac kierowniczych i nadzorczych przez ubezpieczonego w gospodarstwie rolnym, włączając w to prace administracyjne, nie polegało wyłącznie na dozorze osób pracujących w szczególnych warunkach, co omówiono szczegółowo we wcześniejszej części uzasadnienia. Podkreślić też trzeba, że praca kierowcy ciągnika wykonującego prace polowe (a prace ciągników w takich warunkach nadzorował ubezpieczony) nie jest kwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2018 r. I UK 375/17 wyrażono pogląd, że „nie ma podstaw do uznania, iż prace polowe polegające na obsłudze ciągnika mogą być zaliczone do prac w transporcie, przewidzianych w wykazie A dziale VIII pod poz. 3 stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wymienienie w tym wykazie prac kierowców ciągników i kombajnów nie oznacza, że za pracę w szczególnych warunkach powinno być uznane kierowanie tymi pojazdami przy wykonywaniu jakichkolwiek czynności, nie tylko transportowych. Niezasadne jest zatem przyjęcie, że praca kierującego ciągnikiem jest zawsze pracą w szczególnych warunkach, nawet wówczas, gdy kierujący wykonuje przy pomocy ciągnika prace polowe, nie transportowe. Nieprawidłowe jest bowiem swobodne lub też dowolne wiązanie konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały przypisane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.” W tych okolicznościach nie sposób uznać twierdzeń ubezpieczonego, że nadzorując pracę kierowców ciągników pracował w warunkach szczególnych, tym bardziej, że nie była to praca na oddziałach i wydziałach w rozumieniu poz.24 działu XIV załącznika A z zagrożeniami wynikającymi z negatywnego oddziaływania szkodliwych czynników w takich warunkach. Wskazać też trzeba, że ubezpieczony jako kierownik gospodarstwa rolnego nadzorujący m.in. pracę w warsztacie mechanicznym i zlecający wykonanie w konkretny sposób naprawy pojazdów nie pracował także i w tym przypadku stale w kanale remontowym przy naprawach pojazdów mechanicznych lub szynowych (w rozumieniu poz.16 działu XIV załącznika A).

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż nadzór wykonywany przez wnioskodawcę w spornym okresie nie odpowiada pracy określonej w wykazie A, dziale XIV, poz. 24 załącznika do ww. rozporządzenia, co wyklucza przyznanie ubezpieczonemu prawa do rekompensaty o której mowa w ustawie o emeryturach pomostowych.

Z tych względów Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

SSO Ewa Milczarek